

Ursul

Moș Martin trăiește ca un pustnic în pădurile cele mai de la munte. Are coajoc gros și cap cât o banișă. El e stăpânul codrilor. Nici o vietate nu-i poate sta împotriva. Cu o lovitură de labă poate doborî un bou. Când se enfurie, se ridică în două labe, ia în brațe bolovanii ori buturugi grele și azvârle în vrăjmași.

De felul lui e însă pașnic. Dacă nu-i stingheresti, nu-ți face nimica. Ba, de te întâlnește cumva în cale, el e cel ce se dă în lături ferindu-se. Numai să nu cumva să încerci să te apeștii de ursaci! Ursoaica pe dată se enfurie și-i vai și amar de cel ce-i stă prin preajmă.

Moș Martin umblă tăcut prin pădure. Mult îi mai plac zmeura, afinele, fragi, ghinda, merele și perele pădurețe. Dar cel mai mult și mai mult îi place mierea de albine. Când aude bătăitul albinelor, se urcă în copac și le caută ascunzișul. Cu labele sparge scorbura care adăpostește stupul și mănâncă lacom fagurii. Mormăie îndelung când acestea îl înțepă. Scutură din cap și fuge până la izvor. Aici bea pe nerăsuflată apă și-și freacă botul umflat de pișcăturile albinelor.

Cocoșul de munte

N-ai să-l lauzi niciodată zicând cu-cu-ri-gu-u-ul! Nici cântând cât e ziua de mare!

Acolo sus, la munte, în pădurile tainice de brad, pe unde trăiește, rar i se aude versul. Doar primăvara când își caută perechea, atunci slobodește glas: un sunet sfios, ce seamănă cu ascuțitul unui cuțit pe tocilă sau cu două lemnișoare ce se lovesc între ele.

Nici la pene nu seamănă cu cel de lângă casa noastră. Penele lui sunt negre-lucii. Creasta nu îi e atât de mare. Ochiul are cearcăne roșii ca sângele, iar coada nu îi e încovoiată ca sevara.

Mănâncă ace de brad și semințele din conurile de brad. E o pasăre tainică. Îi plac poienile din pădure, acolo unde nu e stingherit de nici o altă vietate. Uneori iarna se lasă îngropat de zăpada ce cade din belșug pe munte. Așa nici nu-l văd, nici nu-l sunt vrăjmași. Atunci, dacă îi treci prin preajmă, sare în zbor improșcând cu nea încoace și-ncolo.

